חלילן מארלף האלף

כתבה פרידיי להלטבריי
ציורים שירין בניסדר

הוא חיבק את החליל לחזה, כאילו זה הילד שלו.
הוא הביט על הגלים הסוערים והקשיב לצליל החולות על
החוף, המוכות בגלי הים.
פתאום משהו נראה רוקד בין הגלים.
"אני בוודאי טועה, זה לא יתכן" חשב,
אך אז הבחין בגוף נערה בין הגלים.

הוא צעד אחורה ושם את חלילו על החול, ואז קפץ לים. שחה אל הנערה ומשך אותה להחוף. "אנא, החזר אותה לחיים אלי הגדול!" התפלל. הוא ניסה להחיות אותה, אך הנערה נרדמה כבר לפני זמן רב ולא היו בה סימני חיים.

הוא חפר תחת עץ זקן, הרחק מהחוף, הניח את הנערה וכיסה את גופה באצות ועשבי-בר.
"למה היא מתה" הוא נאנח. ואז בצער רב הוריד את ראשו ובכה על עצמו, על כך שלא יכול להחזיר אותה לחיים.

אחרי זמן רב הרגיש שהוא לא לבד. הוא ראה פתאום פייה קטנה העומדת לידו. מבוהל שכח את הבכי.
"אל פחד" אמרה הפייה "אתה איש טוב לב. אתה מחבר מוסיקה ואני אוהבת לשיר. אתה חי ואני אוהבת לחיות."
דבריה הרגיעו אותו. אחר כך חייך אל הפייה ואמר "חבל שלא באת קודם. אולי יכולת להציל את חיי הנערה בשבילי."

והפייה ענתה "החליל שלך יכול לעשות פלאים. יכולת להחזיר אותה לחיים במוסיקה, בחליל הקסמים שלך."
"אמרת 'בחליל שלי'?" תהה.
"כן בחלילך, אמרתי" שמע את התשובה.

האיש הביט על החליל בפליאה. הוא לא ראה בו כל דבר מיוחד. הוא פנה אל הפייה כדי שתסביר לו את קסם החליל, אך הפייה נעלמה כבר.
מבוהל הוא קם והתחיל ללכת.

הוא הגיע לנהר ועליו גשר שבו רצה לעבור. אבל הסערה קרעה את חבלים שקשרו את חלקי הגשר ביניהם. הנהר רעש וגעש, והוא התיישב על החוף, ולא ידע כיצד לעבור.

"מה אעשה? אין לי דרך אחרת. עלי לחצות את הנהר." הוא הביט לצדדים אך לא ראה מעבר. מאחוריו נערה קבורה, לפניו נהר סוער. הוא הרגיש אומלל כמו סירה שבורה.

אחרי שרחץ את פניו במים התעשת. חיבק שוב את חלילו, ואז נזכר במה שאמרה לו הפייה: "החליל שלך יכול לעשות פלאים."

הוא התחיל לנגן בחלילו.

ואז שמע צליל אחר. הרים את ראשו, עקב אחרי הצליל וראה שחבלי הגשר התאחדו וקשרו את חלקי הגשר. הוא עדיין לא האמין, אך המשיך לנגן והגשר נעשה שלם וחזק יותר ויותר, ובסוף חיבר בין שתי גדות הנהר.

החלילן חיבק שוב את החליל ועבר לגדה שנייה.

שתי דמעות התגלגלו על לחייו כשהביט על הנהר.

"הלוואי וידעתי את סוד החליל שלי, כשהוצאתי את הנערה מהמים" התלונן.

הוא המשיך בדרכו והלך הלאה והלאה. ככל שהתקדם ראה פחות ישובים והשטחים סביבו נעשו יותר יבשים ומדבריים. הוא נעשה צמא, רעב ועייף. ושוב שם את החליל לפיו וניגן.
כשהרים את ראשו ראה ציפור מדברית. הציפור עברה מעליו וישבה לא רחוק. כשהגיע לשם ראה מים פורצים מהקרקע ושולחן פרוס עם דברי אוכל טובים.

אחרי שאכל שם את ראשו על הקרקע, סמוך למעיין, אחז בחליל ונרדם.
לא פחד יותר מחום או מהמדבר היבש, ולא מסערה בנהר או בים.
עכשיו יכול היה כבר לשלוט בכל מצב, כל עוד החליל היה בידו.
הוא המשיך ללכת מלא פליאה מקסמי הנגינה.

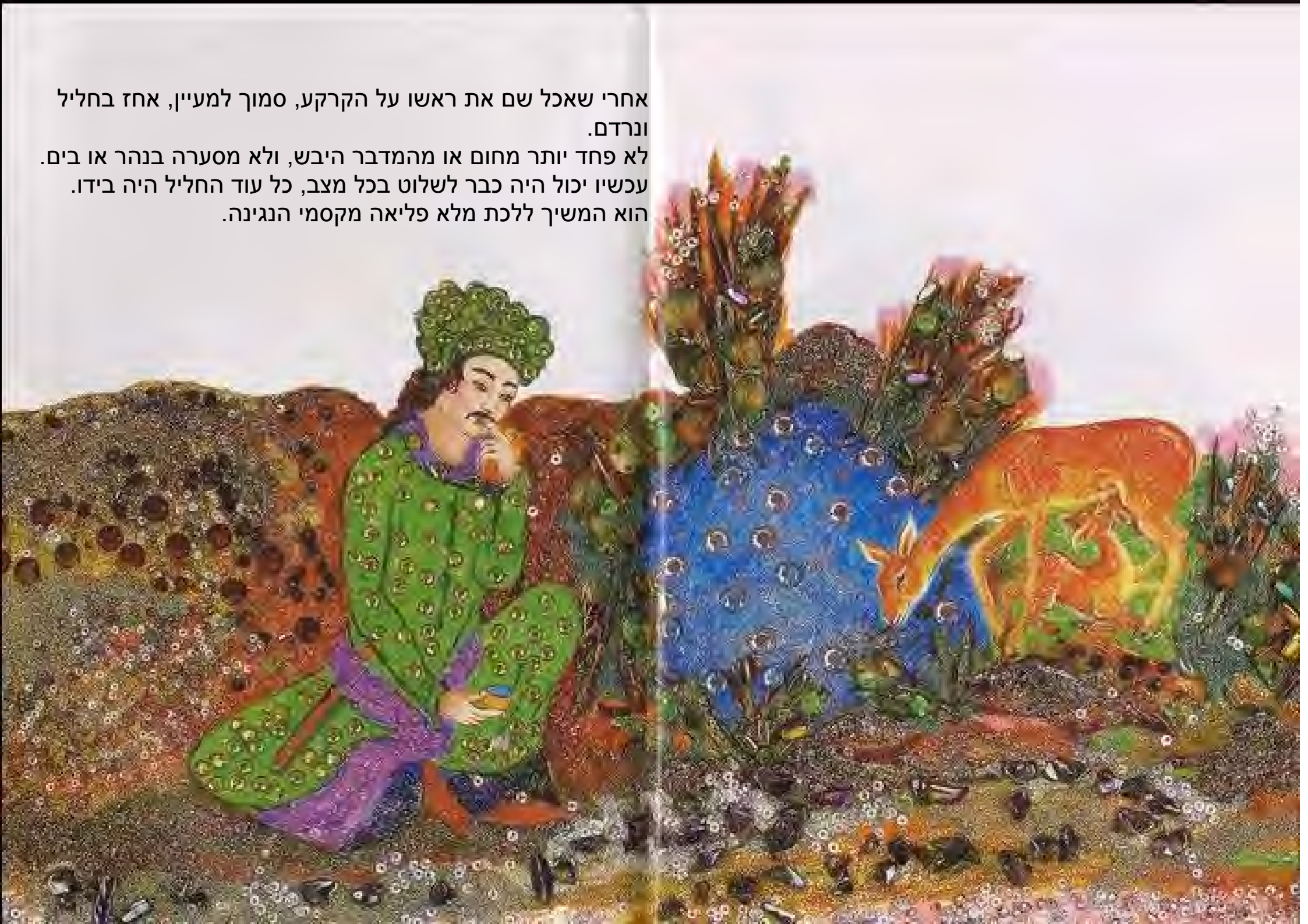

כך נכנס לארץ האלם. העצים, הנהרות, הבתים ואפילו האנשים בארץ מוזרה הזו היו כמו סלעים אדומים, כמו אש לוהטת.
"כמה חבל שהדברים הנפלאים האלה נתונים בשינה. הם זקוקים לקסמים.., האם אמרתי קסמים?"

שוב אחז בחלילו והתחיל לנגן.
ניגן יפה כפי שעוד לא ניגן מעולם.
בכל מקום בו עבר התחילו חיים.
העצים פרחו בפרחים, עלים ופרי, פלגי המים זרמו בשקט ובני אדם קיבלו את חייהם באהבה ובשמחה. והוא הלך וניגן ונשף חיים לכל דבר מת.

כשהגיע לעץ האחרון בארץ האלם, היה עייף מדי כדי לנגן, אך חייב היה גם להלביש גם את העץ הזה בשמלה ירוקה.
"כמה מוכר לי העץ הזה!" אמר "מעודי לא הייתי במקום הזה אך נראה לי שראיתי כבר את העץ הזקן הזה. משהו מושך אותי אליו."

לא היה לו יותר כוח. הוא הניח את החליל ונשכב לנוח.

פתאום שמע קולה של אישה "קום. זה לא זמן לשינה."
הוא פתח את עיניו והביט על הנערה בפליאה. "אינני מאמין למראה עיניי. האם זו את? אך הרי היית.. היית מתה.. לא כן?"
"אתה רואה שזו אני, אותה הנערה. אתה רואה שאני מלאת חיים. ואני לצדך, וכך אני רוצה להישאר."
הוא נגע בעדינות בידה בקצות אצבעותיו. כן היא חיה. זו אותה הנערה היפה שהציל מהים הסוער. זו אותה הנערה שקבר תחת העץ הזקן.
"זה אותו העץ? נכון?"
"כן"

"ואת אותה הנערה?"
"כן"
"ומה המקום הזה?"
"זו ארץ חלומותיך. זו אותה ארץ סלעית ששברת את הכישוף האדום שלה בנגינת החליל, והחזרת אותה לחיים."
"האם את שייכת לכאן?"
"אני מלכת הארץ הזו וברצוני להיות מלכת הלב שלך אם תרצה בכך."
הרוח נשבה קלילות, העלים ניגנו את נגינתן והנחל לחש.
הם היו כולם ביחד כמו בחלום מתוק.